

MOMENTS.

El dia que feia quaranta anys, va decidir que la jornada es convertiria en un parèntesi a la seva vida quotidiana.

Sense moure's del llit, va trucar a la feina i s'inventà una excusa per no anar-hi. Al cap i a la fi, era el primer cop que no aniria a treballar en els darrers tres anys.

Apagà el telèfon mòbil, desconectà el fix i tornà a l'escalfor suau i agradable dels llençols.

Faria una mica més el drogo i pensaria com continuar el dia que li pertanyia en la seva totalitat.

Feia molt temps que els seus dies ja no eren cosa seva. S'havia instal·lat en una espècie de cadena de muntatge d'aconteixements i tenia la sensació que la seva vida la dirigien els altres.

N'estava farta de fer sempre el correcte, farta de ser una treballadora incansable, una esposa complaent, una amiga fabulosa i accessible, una filla atenta i carinyosa.

Necessitava desesperadament retrobar-se.

Volia tornar a veure la picardia en la seva mirada, recuperar les rialles. Ansiava caminar, poderosa i decidida, sense un lloc on anar, mirant el seu voltant, gaudint del sol i l'aire, fent sonar les seves passes, deixant darrera seu l'alè del seu perfum, l'estela de la seva llum.

S'aixecà i començà per allò que li era més immediat: el seu cos.

Dutxa enèrgica, hidratació minuciosa, neteja de dents, secat dels llargs cabells, toc lleuger de maquillatge.

Davant el mirall, el seu cos nu. Havia guanyat en contundència, però encara era ters i flexible.

Es decidí per una roba interior bonica i lleugerament sensual, de color rosa assalmonat, que contrastava amb el suau torrat de la seva pell.

Es posà uns pantalons texans i una samarreta blanca.

Del fons de l'armari va treure una caixa, que va posar sobre el llit. Amb cura, la obrí.

Allí estaven les seves botes.

Feia vint anys que les tenia. En Jaume deia que eren un trasto vell i que no entenia com encara les conservés. Però es que al Jaume li costava molt entendre certes coses.

Somrigué, les tocà amb la punta dels dits i els records van tornar a la seva ment, com si el temps no hagués passat.

Per ella, les botes eren el testimoni d'uns moments inoblidables. Eren la certesa que aquell viatge iniciàtic havia estat real.

Un viatge on descobrí, l'amor, el sexe, l'aventura, la música. Un viatge que la convertí en dona.

Va conèixer el Max per casualitat, fent un curs de perfeccionament d'anglès. Ell n'era el mestre.

Quan va començar a parlar, a ella li va semblar l'home més atractiu que havia vist mai.

Centre't morena, va pensar, o acabaras tenint problemes.

I així va ser.

Ell la mirava amb aquells ulls entremeliats, i a ella se li eriaçava la pell.

Un dia, en acabar la classe, el Max se li acostà, i amb aquell accent que ella trobava deliciós, li va demanar si volia anar a prendre alguna cosa.

No va poguer dir que no. De fet, a partir d'aquell moment, ja no li va negar res. Estava enamorada.

Sortien junts després de la classe, parlaven de viatjes, de música, de futbol.

Reien, i es besaven fins que els llavis els feien mal.

Quan el curs acabà, ell va dir-li que marxava als Estats Units. Volia viatjar en cotxe, fer la ruta 66, visitar el Gran Canó, el desert. Volia conduir, deixar-se portar, oblidar-se del temps.

La mirada d'ella enfosquí.

Marxava.

Tot acabaria sense haver començat.

Els ulls verds del Max es clavaren en els negres d'ella i de la seva boca sortiren tres paraules:

Vine amb mi.

I s'en va anar amb ell. Hauria anat a la fi del món si li hagués demanat.

Van arribar a Chicago, la ciutat del vent, el dia 2 de juny.

La ciutat, amb els seus imponents edificis, la sorprengué.

Aquella nit, ell la va portar a un club de jazz, el Jazz Showcase.

Sentada en aquell club, amb els ulls oberts, les orelles ansioses i l'ànima exaltada, ella va descobrir el jazz, aquella música apassionada que ja no l'abandonaria mai.

La veu d'aquella cantant..."Someday he'll come along, the man I love...".

Ella el tenia, l'home que estimava.

Llogaren un cotxe, un Cadillac descapotable, van carregar les maletes i amb una guia de butxaca, iniciaren la Ruta 66, que els portaria fins a Califòrnia.

Tenien quatre mil quilòmetres per descobrir-se.

Sentada en aquell cotxe, amb el vent enredat als seus cabells, es sentí lliure i dona per primer cop.

Paraven on els venia de gust, menjaven, beuien cervesa, reien i s'estimaven com si no hi hagués futur.

El dia que ella feia 20 anys, travessant el desert d'Arizona, van parar en una benzina. Allí, ell li va comprar les botes. Unes típiques botes vaqueres en cuir de dos colors, que a ella li van semblar les més fabuloses del món. Se les calçà i continuaren el viatge.

La visita al Gran Canó, la deixà sense alé. Aquella immensitat, aquella solitud aclaparadora, aquella meravella de la natura, la van fer sentir petita, vulnerable, fràgil.

Els braços del Max, agafant-la de la cintura, mitigaren el vertígen que sentia en aquell moment.

T'estimo...

La resta del viatge va ser un cúmul d'aventures, trobades sorprenents, descobriments mutus.

A ell li agradava el menjar picant, que el feia suar i li encenia els ulls, donant-li un aspecte d'animal salvatge que a ella la tornava boja de desig.

A ella li agradava l'aigua i no dubtava en treure's la roba i submergir-se en qualsevol riu o llac que apareixia en el camí. Ell l'esperava, per eixugar-la i

tornar a tocar aquell cos ple de vida, que havia aconseguit travessar la coiraça que cobria el seu cor.

La meva petita sirena....

En arribar a Califòrnia, semblava que portessin junts una vida.

La tornada va ser com el despertar d'un somni.

De manera quasi natural, els seus camins es separaren.

Aquell amor quedaria per sempre en ells.

L'un formaria part de l'altre la resta de la seva vida i els moments viscuts, romandrien en el fons dels seus records, com un oasi de vida. Com un indret màgic on rescatar somriures.

Es calçà les botes.

Sortí al carrer trepitjant fort.

Respirà profundament, deixant que l'aire i el sol envaisin tot el seu ésser.

Caminava sense un lloc on anar, la mirada encesa, el somriure radiant, deixant darrera les seves passes l'alé del seu perfum, l'estela de la seva llum retrobada.